

Objektové učení

jako jedna z metod práce galerijního pedagoga

„Není pochyb o tom, že hlavním účelem muzeí je sbírat předměty kulturní hodnoty, ochraňovat je a rozumět jim. Muzea však potřebují nalézt nový způsob komunikace formou **příběhů**, aby v nich lidé mohli porozumět souvislostem, které se týkají jejich životů. Muzea již většinou zapoměla na emocionální sílu objektů jako symbolů osobních příběhů a nechápou svou roli v jejich vyprávění. Sám koncept sbírání a sbírek založených na místních souvislostech se přetavil do kategorie sbírkotvorné činnosti v muzeu, která hromadí předměty podle osobních a odborných preferencí kurátorů.“

„Je potřeba posbírat mnoho příběhů, máme-li vyhovět potřebě lidí porozumět aktuální minulosti. Klíčovými otázkami jsou: **kdo má tyto příběhy vyprávět a jak mají být vyprávěny**. Ať se již jedná o příběhy v dosahu žijících generací, které jsou vždy citlivou záležitostí, nebo o příběhy významných postav místní historie či lokality, jejich prezentace v muzeu je vždy odbornou aktivitou.“

Alexandra Brabcová, *Brána muzea otevřená*, Náchod 2003, s. 33 a 34.

**Objektové učení
jako jedna z metod práce galerijního pedagoga**

**„Předměty, které nás
obklopují doma, jsou nám
drahé. Připomínají nám něco,
co se přihodilo v našem
životě.“**

Alexandra Brabcová
(z workshopu realizovaném v březnu 2012 v Muzeu jihovýchodní Moravy ve Zlíně)

**Objektové učení
jako jedna z metod práce galerijního pedagoga**

**„Suvenýry z dovolené nám
připomínají příjemné chvíle.“**

Alexandra Brabcová

(z workshopu realizovaném v březnu 2012 v Muzeu jihovýchodní Moravy ve Zlíně)

**Objektové učení
jako jedna z metod práce galerijního pedagoga**

**„Fotografie nám připomínají
místa a lidi.“**

Alexandra Brabcová

(z workshopu realizovaném v březnu 2012 v Muzeu jihovýchodní Moravy ve Zlíně)

**Objektové učení
jako jedna z metod práce galerijního pedagoga**

**„Předměty, které přecházejí
z rukou jedné generace do
druhé, nám vyprávějí o našich
předcích a o historii naší
rodiny.“**

Alexandra Brabcová

(z workshopu realizovaném v březnu 2012 v Muzeu jihovýchodní Moravy ve Zlíně)

Zadání studentům v předmětu GP3MP MGP Metodika galerijní pedagogiky
jaro 2012, Alice Stuchlíková

Vyfoťte jednu věc z výběru čtyř druhů výše a napište k ní vlastními slovy její reálný příběh. Vzhledem k příslušnosti ke katedře výtvarné výchovy bude dobré, když si vyberete nějaký předmět s určitou uměleckohistorickou hodnotou, ale není to podmínka. **Daný předmět by měl být nositelem významného příběhu z hlediska vaší osobní, zejména rodinné historie.** Neváhejte proto o sdělení případných podrobností k vybranému předmětu poprosit své předky.

Zadání je inspirované workshopem PhDr. Alexandry Brabcové, realizovaným v březnu 2012 v Muzeu jihovýchodní Moravy ve Zlíně.

Jedná se o jeho zkrácenou variantu (workshop ve Zlíně byl dvoudenní).

Svou práci zpracujte do powerpointového souboru, který se stane podkladem pro mozaikovitou prezentaci všech zúčastněných, ve struktuře:

pojmenování předmětu (obecné může být doplněno třeba nějakým domácím pojmenováním, přezdívkou atd.); jméno a příjmení;

poté odstavec s vaším textem = prezentace toho, **proč** jsme si předmět zvolili: jaký význam má pro vaši rodinu - jaký příběh se za ním skrývá - kdo a co vám o historii předmětu, o které jste se nemohli dozvědět skrz vlastní zkušenost, pověděl - jaký význam má předmět pro vás - je význam daného předmětu nějak obsažen i ve formě jeho uchovávání v rámci bytu apod.; na závěr textu zmiňte ve větě odpověď na tuto otázku: **Kdybyste předmět dali do muzea či na výstavu jako prezentaci své rodinné historie, jakou popisku byste k němu dali?**

Sousoší Čert a Káča podle modelu Ladislava Šalouna

Jitka Burdová

Sousoší Čert a Káča je součástí naší rodinné historie – moji praprarodiče, Miloš a Anežka Sáblickovi, ho dostali v roce 1929 jako svatební dar. Když jsem byla malá, jezdili jsme za příbuznými na Vysočinu na celé prázdniny. Toto sousoší stálo v zahradním domku na skříní, přímo naproti mé posteli. Vídala jsem ho každé ráno i večer. Později jsem ho používala jako model při kreslení.

Před několika lety se příbuzní rozhodli zahradní domek přestavět a my jsme si mohli odvézt, co jsme chtěli. Tak se sousoší dostalo k nám do Brna (do obývacího pokoje) a já ho zase vídám každý den. Připomíná mi bezstarostné prázdniny na Vysočině.

Na popisce v muzeu nebo na výstavě bych sousoší označila jako Svatební dar mých praprarodičů.

Růže z Jericha

„Div přírody“

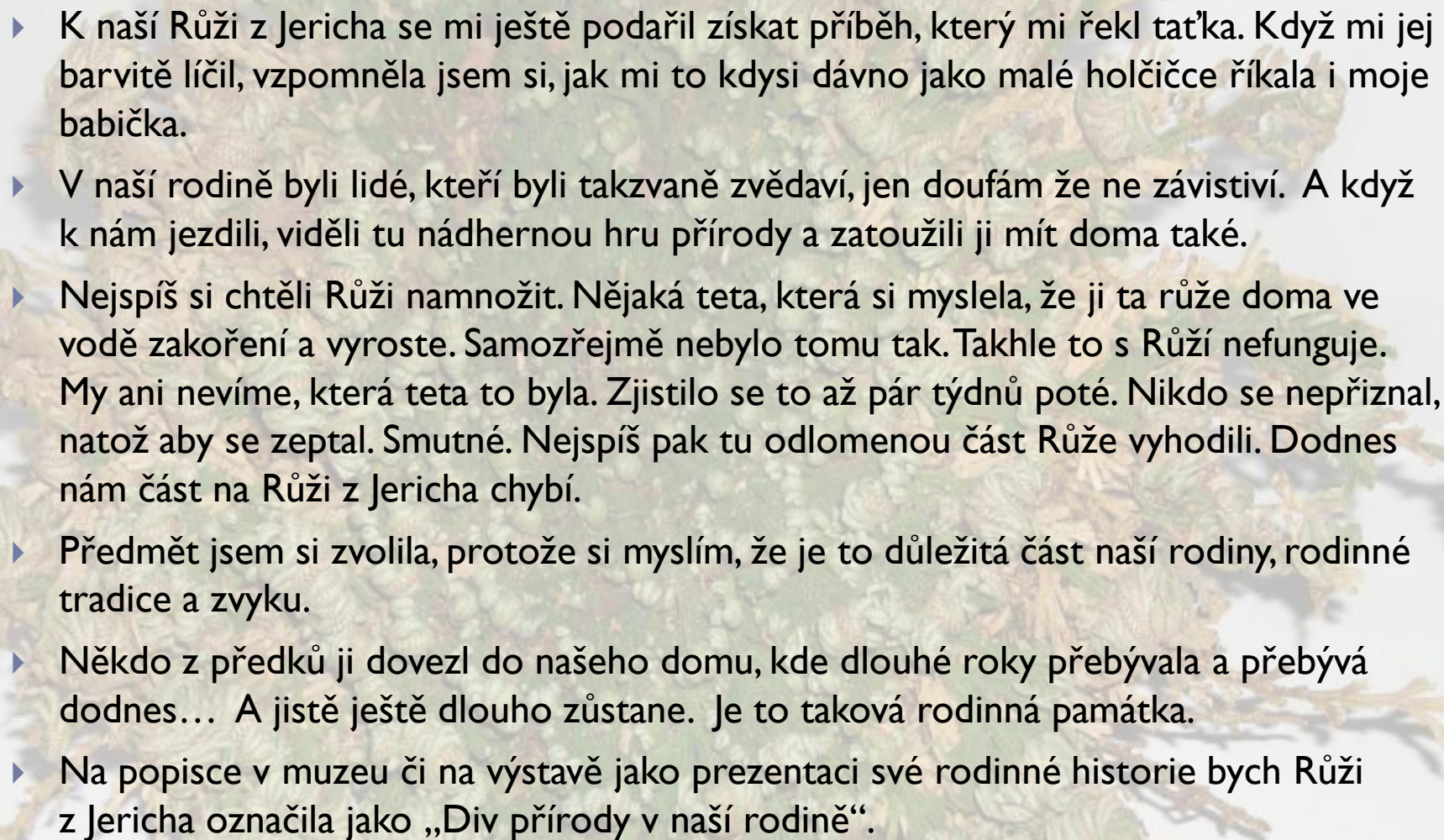
Helena Doleželová

- Jako jedno z velkých dědictví po předcích považují Růži z Jericha. Takzvaná *Selaginella lepidophylla* je zvláštní rostlina patřící mezi plavuňové a vyskytující se v pouštních oblastech západní Asie, zejména Sýrie, ale také v pouštích v Texasu, Mexika a Egypta.
- Rostlina v těchto nehostinných oblastech přežívá ojedinělým způsobem. Když vyschne, stočí se její oddenky do pevného a přitom lehkého klubíčka, které je po poušti kouleno větrem. Rostlina se množí odpadlými oddenky.
- Tuto zázračnou rostlinu můžeme kdykoli nechat „vykvést“ a zase vyschnout. Stačí ji zalít vodou, po několika hodinách se růže zcela otevře a vytvoří svěží jakoby kořeněné klima velice příjemné pro dýchání. Asi po 5 až 8 dnech vyjmeme rostlinu z vody a necháme ji opět vysušit. Když je rostlina vysušená, můžeme ji uložit třeba do skříně. Kdykoli lze tuto nádhernou hru přírody zopakovat.

Rodinná historie

- ▶ Růži z Jericha k nám domů dovezli naši předci. Dnes se již přesně nedozvíme, kdy a za jakých okolností to bylo. Babička nám to už neřekne. Možná to ani sama jednoznačně nevěděla.
- ▶ Můj tatínek mi ovšem řekl, že Růže z Jericha k nám byla dovezena nejspíš před druhou světovou válkou, někdy ve 40 letech. Ovšem již nevíme od koho.. .
- ▶ Tradiuje se, že nám ji dovezli příbuzní z dovolené. Možná dokonce přímo z exotické oblasti, kde se růže vyskytuje.
- ▶ Říká se, že Růže z Jericha přináší štěstí, pohlcuje negativní energii, má léčivé účinky a předává se z generace na generaci, tak jako u nás.
- ▶ Vždy to byla taková rodinná památka. Zároveň když se něco v rodině slavilo, pokaždé se nechala Růže vyrůst, ukázala se všem příbuzným a pak se opět za nějaký den sklidila nazpět do prosklené obývací stěny v babiččině obývacím pokoji, kde sídlí Růže dodnes.
- ▶ Růže nám vždy oživí atmosféru Vánoc, Velikonoc či jiné sváteční příležitosti.

-
-
- ▶ K naší Růži z Jericha se mi ještě podařil získat příběh, který mi řekl tat'ka. Když mi jej barvitě líčil, vzpomněla jsem si, jak mi to kdysi dávno jako malé holčičce říkala i moje babička.
 - ▶ V naší rodině byli lidé, kteří byli takzvaně zvědaví, jen doufám že ne závistiví. A když k nám jezdili, viděli tu nádhernou hru přírody a zatoužili ji mít doma také.
 - ▶ Nejspíš si chtěli Růži namnožit. Nějaká teta, která si myslela, že ji ta růže doma ve vodě zakoření a vyroste. Samozřejmě nebylo tomu tak. Takhle to s Růží nefunguje. My ani nevíme, která teta to byla. Zjistilo se to až pár týdnů poté. Nikdo se nepřiznal, natož aby se zeptal. Smutné. Nejspíš pak tu odlomenou část Růže vyhodili. Dodnes nám část na Růži z Jericha chybí.
 - ▶ Předmět jsem si zvolila, protože si myslím, že je to důležitá část naší rodiny, rodinné tradice a zvyku.
 - ▶ Někdo z předků ji dovezl do našeho domu, kde dlouhé roky přebývala a přebývá dodnes... A jistě ještě dlouho zůstane. Je to taková rodinná památka.
 - ▶ Na popisce v muzeu či na výstavě jako prezentaci své rodinné historie bych Růži z Jericha označila jako „Div přírody v naší rodině“.
-

Růže z Jericha vlevo v suchém stavu, vpravo
po zalití vodou

Šperk po babičce

(tajuplný šestiúhelník)

Hana Drnovská

Tento fialový přívěsek patřil babičce mého přítele. Staral se o ni do posledních chvil a byl pro ni jediný, koho měla. V její pozůstalosti zůstalo několik málo šperků a mezi nimi i tento, který mi okamžitě zvláštním způsobem učaroval. Přítel mi jej věnoval a od té doby je tento fialový šestiúhelník mým talismanem – pokud ho nemám na krku, nosím jej sebou alespoň uschovaný v krabičce. Takto se mnou procestoval už spoustu míst. Není divu, babička ho dostala od svého manžela, když byli na dovolené. Kde ale přesně byli a odkud tedy vlastně přívěsek je, už se asi nedozvím, ale třeba mi to jednou řekne sám, až to místo s přítelem náhodou navštívíme. Popiska na výstavě: Tajuplný šestiúhelník.

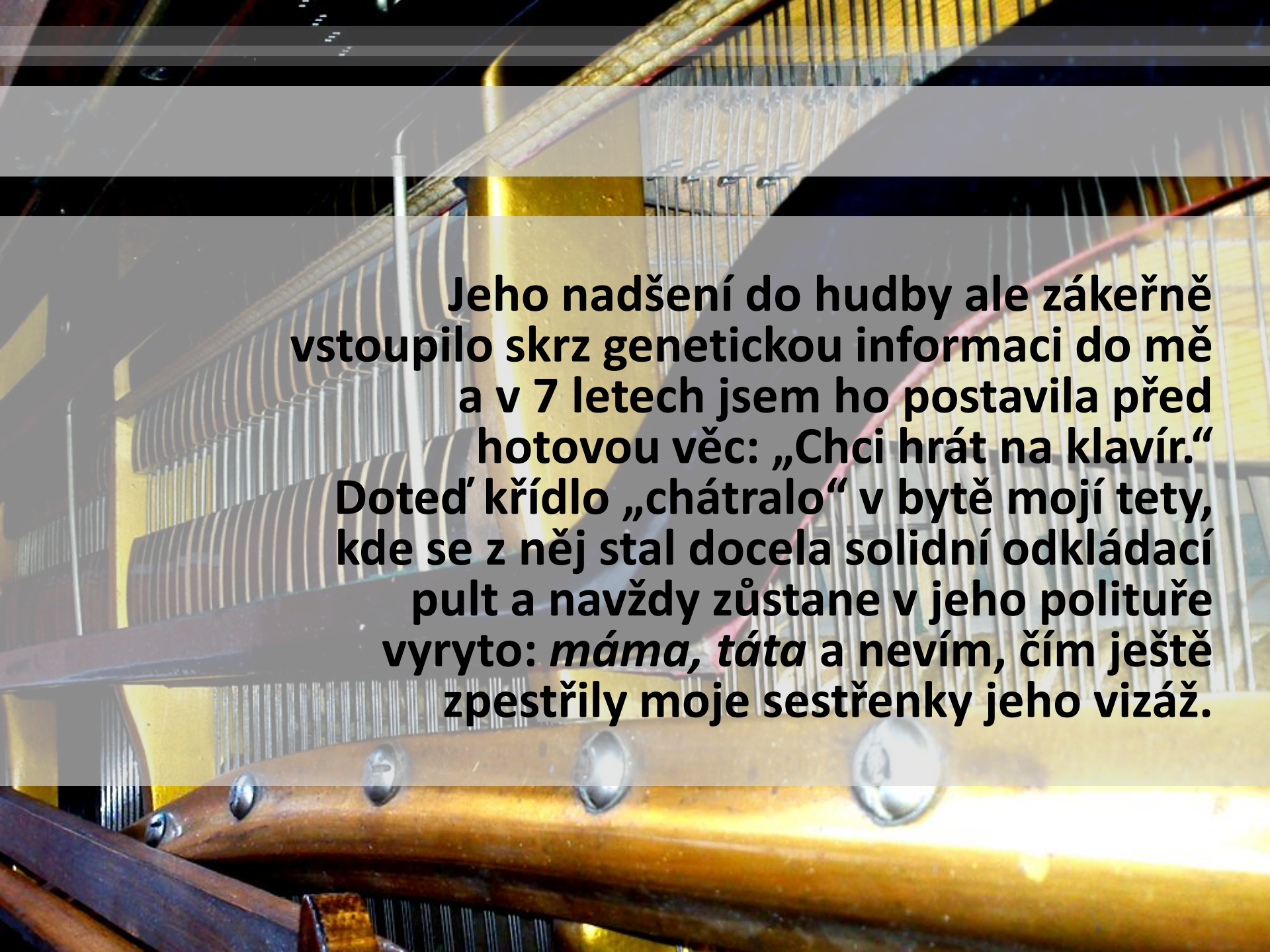

A close-up, low-angle shot of a piano keyboard. The white keys are in the foreground, and the black keys are visible above them. In the background, a sheet of music is resting on the piano's surface, partially obscured by the keyboard. The lighting is dramatic, with strong highlights and deep shadows, creating a sense of depth and texture.

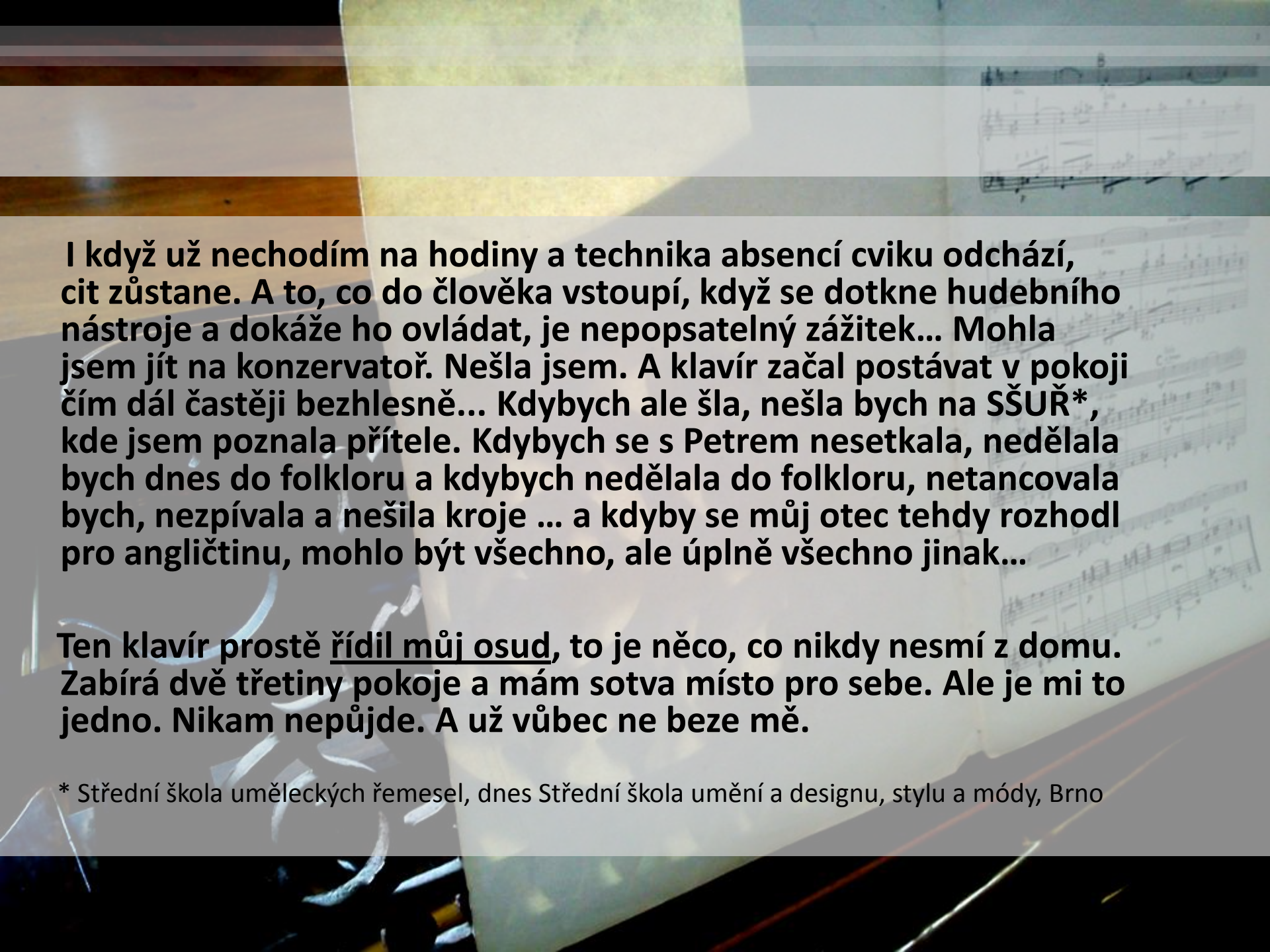
Tatínkovo piano

Jarmila Hubrová

Můj otec projevili v dětství přání. Chtěl hrát na klavír nebo se učit angličtinu. A protože tehdy nutnost učit se jazyky nebyla tak výrazná jako dnes, začal docházet do brněnské ZUŠ a zlomil svého otce, aby nástroj koupil. Nevím, kolik to tehdy mohlo stát, zato vím, že jeho muzikantské nadšení vydrželo jen do 15 let a dnes lituje, že tehdy nezvolil raději variantu druhou a neučil se angličtinu, kterou teď, ve svých 54 letech, pro práci v kultuře nezbytně potřebuje.

A close-up photograph of the internal mechanism of a piano, showing rows of strings and hammers. The lighting is dramatic, with strong highlights and deep shadows, creating a sense of depth and texture. The strings are thin and metallic, while the hammers are made of wood and metal. The overall composition is diagonal, with the strings and hammers running from the top left towards the bottom right.

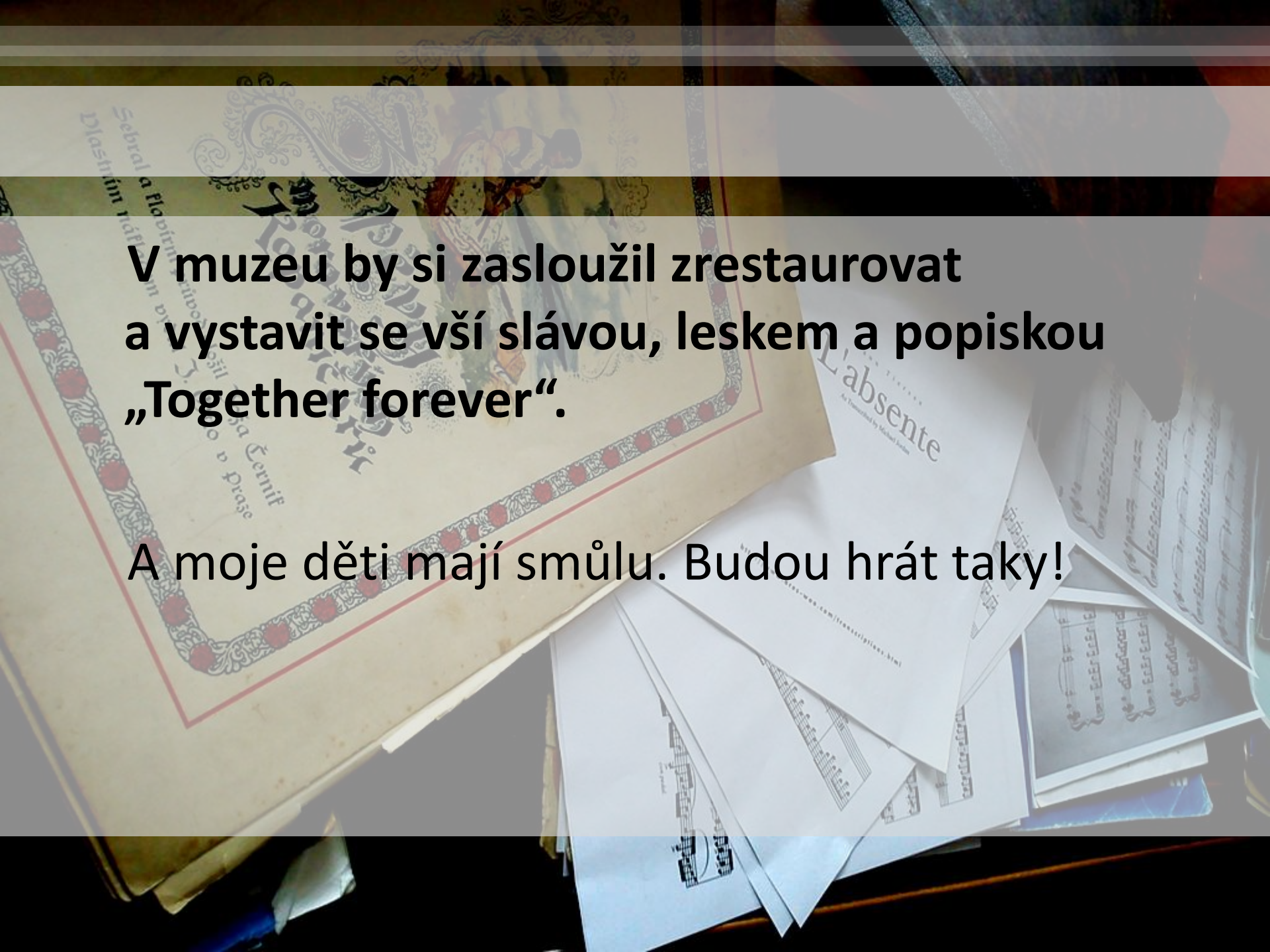
**Jeho nadšení do hudby ale zákeřně
vstoupilo skrz genetickou informaci do mě
a v 7 letech jsem ho postavila před
hotovou věc: „Chci hrát na klavír.“
Doted' křídlo „chátralo“ v bytě mojí tety,
kde se z něj stal docela solidní odkládací
pult a navždy zůstane v jeho polituře
vyryto: *máma, táta* a nevím, čím ještě
zpestřily moje sestřenky jeho vizáž.**

I když už nechodím na hodiny a technika absencí cviku odchází, cit zůstane. A to, co do člověka vstoupí, když se dotkne hudebního nástroje a dokáže ho ovládat, je nepopsatelný zážitek... Mohla jsem jít na konzervatoř. Nešla jsem. A klavír začal postávat v pokoji čím dál častěji bezhlesně... Kdybych ale šla, nešla bych na SŠUŘ*, kde jsem poznala přítele. Kdybych se s Petrem nesetkala, nedělala bych dnes do folkloru a kdybych nedělala do folkloru, netancovala bych, nezpívala a nešla kroje ... a kdyby se můj otec tehdy rozhodl pro angličtinu, mohlo být všechno, ale úplně všechno jinak...

Ten klavír prostě řídil můj osud, to je něco, co nikdy nesmí z domu. Zabírá dvě třetiny pokoje a mám sotva místo pro sebe. Ale je mi to jedno. Nikam nepůjde. A už vůbec ne beze mě.

* Střední škola uměleckých řemesel, dnes Střední škola umění a designu, stylu a módy, Brno

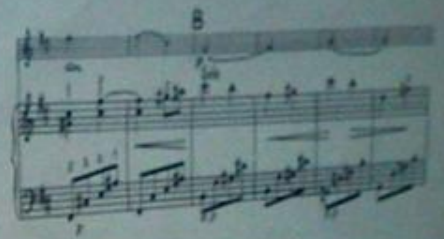

**V muzeu by si zasloužil zrestaurovat
a vystavit se vší slávou, leskem a popiskou
„Together forever“.**

A moje děti mají smůlu. Budou hrát taky!

B

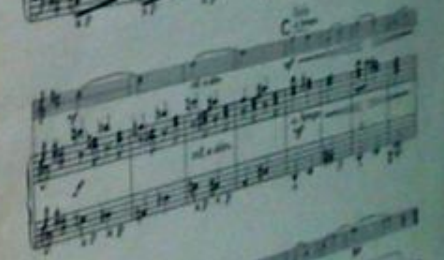

Section B of the musical score, featuring two staves with treble and bass clefs. The notation includes various notes, rests, and dynamic markings such as *mf* and *pp*. The system concludes with a double bar line.

A musical score system with two staves, continuing the notation from the previous system. It includes notes, rests, and dynamic markings like *mf* and *pp*.

C

Section C of the musical score, featuring two staves with treble and bass clefs. The notation includes notes, rests, and dynamic markings such as *mf* and *pp*. The system concludes with a double bar line.

D

Section D of the musical score, featuring two staves with treble and bass clefs. The notation includes notes, rests, and dynamic markings such as *mf* and *pp*. The system concludes with a double bar line.

Sebral a Flabirni prírod složil Joža Černík
Dlastiní náhladem vydal J. Otto v Praze

Sebrala Flabirni Kopaničky

YANN TIERZAN
L'absente
As Composed by Edward Elgar

<http://www.edwardelgar.com/edwardelgar.html>

A collection of scattered musical manuscript papers. Some papers show handwritten musical notation and lyrics, while others show printed musical notation. The papers are overlapping and partially obscured by a dark wooden book cover.

JUBILEJNÍ ZNÁMKY

Lenka Hučínová

Jubilejní známky

- Mým předmětem jsou tři „Jubilejní známky“ s motivem T. G. Masaryka vydané roku 1935 k abdikaci prezidenta.
- Tento předmět jsem dostala od svých prarodičů k narozeninám. Ačkoliv jsem již dříve zdělila z různých rodových linií rozličné části filatelistických sbírek, je pro mě zcela unikátní (ačkoliv jejich objektivní hodnota je mizivá).
- Známky na aršíku s letopočtem přechovávali rodiče mé babičky za druhé světové války ukryté v kyvadlových hodinách a – dle babiččina vypravování – když probíhaly represe po atentátu na Heydricha měla vždy husí kůži při pohledu na hodiny, jelikož se přirozeně jednalo o nelegální známky a v té době reálnou hrozbu pro celou rodinu.
- Při prezentaci v muzeu bych určitě zmínila právě vazbu na hodiny, odbíjení a čekání spojené se strachem; obecně myslím, že známky velmi krásně ilustrují absurditu válečného období, jelikož jejich příběh je v přímém rozporu s jejich tržní hodnotou.

„Známky ukryté v hodinách“

„králíček” (dětská hračka)

Zuzana Klusáčková

Tuto plyšovou hračku jsem před několika lety našla u babičky v polici mezi ostatními hračkami. Už tehdy na mě udělala velký dojem nejen svým okouzlujícím vzhledem a historickou patinou, ale především svým výrazem ve tváři, která jakoby mi říkala: „Prosím, vezmi si mě domů!” Od té doby spolu s králíčkem sdílíme život, já ve svém pokoji a on sedící nad postelí, kde na sebe vzájemně dohlížíme. Vše, co jsem o této hračce doposud věděla, bylo pouze to, že to byla hračka mého tatínka, když byl malé dítě. Tatínek mi však pověděl velmi krásný příběh o této hračce, který můj vztah k ní ještě umocnil. Pověděl mi, že kdysi, když byl ještě malé dítě, bydleli na vsi v domečku, kde s nimi bydlela i babička. Ta byla krejčová, a jelikož v té době ještě neexistovaly hračky, šila je dětem z látky. Tohoto králíčka šila také babička, která ho dala mému tatínkovi. Když mu padalo oko, přišila ho, když se natrhnul, opravila ho. Tento králíček tak přežil několik generací a je starý více než půl století, jak vykazuje věk tatínka. Ten však tvrdí, že je králíček starý téměř 100 let!! To dokazuje, že byl v rukou hned čtyř generací. Proto je pro mě tak vzácný a jedinečný, ale to byl i předtím, než jsem se seznámila s jeho příběhem. Jediné, na co teď budu dávat větší pozor, je to, že ho budu ještě více opečovávat a dávat pozor, aby se mi neroztrhal, když vím, kolik s sebou nese vzpomínek a radosti, kterou rozdával (a rozdává) druhým.

Kdybych dala tuto plyšovou hračku „králíčka” do muzea či na výstavu jako prezentaci své rodinné historie, určitě bych mu dala popisek „**Nejlepší kamarád**”. Byla to tatínkova jediná hračka, ke které měl velký osobní vztah a se kterou si i nyní rád zavzpomíná. Navíc je to prvotní myšlenka, která mě napadla bez toho, abych o tom musela dlouze přemýšlet.

Truhlička

Martina Lišková

Předmět, na který bych málem zapomněla. Jedná se o dřevěnou truhličku, kterou jsem dostala od své matky a ta zase od své. Takže od mé babičky. Tato truhlička je pro mě zvláštní tím, že už od raného věku jsem si do ní schovávala tajné věci, o kterých jsem nechtěla, aby někdo z mých členů rodiny věděl. Odkud truhlička pochází, nevím, ale vypadá, že je hodně stará. Víím, že má matka si do ní schovávala šperky a různou bižuterii. Já v ní měla taky zprvu šperky, ale nástupem do ZŠ, a to především na druhý stupeň, jsem zde uchovávala své první lásky 😊 a různé věci s tím spojené. Když jsem teď truhličku po dlouhé době otevřela, našla jsem zde fotografie prvních nápadníků, dopisy, které jsme si s klukama posílali po třídě. Ale také psaníčka od kamarádek nebo tetovačky, které jsme si s holkama dávaly výjimečně jen na taneční zábavy u nás ve vsi. A nebudete věřit, ale dokonce jsem zde našla i první vytrhlé zuby! Dnes už mám truhličku na polici v mém starém pokoji, kde se nevyskytují tak často. Už se těším, až ji zase předám dál a budu šmírovat jako vzorná matka, co a „koho“ si tam má dcera schovává 😊.

Kdybych dala truhličku na výstavu do galerie, dala bych jí název

Mé tajemství.

Truhlička

Knih mody

Bazar – m d n n p r i l o h a k u S v e t o z o r u N a d e z d a M a c h o v a

První myšlenka mě přivedla k motorce, která pro mě i moji rodinu znamená mnoho příjemných a vtipných vzpomínek. Ale po dalším uvážení jsem se rozhodla pro módní knihu, která je z 19. století. Jedná se o módní přílohy, které vycházely k časopisu Světozor. Svázat je dala už moje prababička a dědí se z generace na generaci. Naši rodinu, hlavně pak dámskou část spojuje velká láska k módě. Já jsem tuto knihu obdivovala už jako malé děvče a loni jsem ji dostala k promoci od mé tety. Považuji ji za velký skvost, mým úkolem je ji teď opatrovat, ukazovat a určitě předat dál.

Muzejní nebo výstavní popisek: „ Když je móda rodinnou láskou“

Fotografie pratety

Petr Příklad

Vzácná fotografie, kterou zdělila moje babička od své pratety Julie Žilkové, narozené v roce 1885. Na fotografii je právě tato prateta. V roce 1905 byla darována jejímu synovci a zároveň otci mé babičky, ale ten poté věnoval fotografii jí. Babičce je fotka velmi cenná. Svoji pratetu, které zemřel manžel v první světové válce a která procestovala svět, velmi milovala. Dle babiččiny slov je fotka historicky vzácná.

Muzejní nebo výstavní popiska: Prateta Petra Příklad

J. Kocian. SLAVKOV

J. Kocian

Fotografická dílna

Slarkové

Panská ulice č. 4.

MADE IN AUSTRIA

LYŽAŘSKÉ BOTY

Barbora Sedláčková

Předmět, který jsem se rozhodla představit, je naprosto ojedinělý. Vypovídá o situaci v době svého vzniku. Dnes si jen stěží umíme představit, jak vlastními značně omezenými prostředky vyrábíme surfařské prkno či kanoi. Předmětů takto svépomocí vyrobených máme doma celou řadu. Ukazují lidskou vynalézavost, která se zdá být v době materiálního nedostatku mnohem výraznější.

V roce 1978 otec studoval na pražské ČVUT a pošilhával po tehdejší novince, lyžařských botách, tzv. přeskáčích z prodejny „Pragoimpo“ v ceně 3500 Kčs, což se rovnalo jeho ročnímu stipendiu. Jakožto kutil se zkušenostmi s výrobou laminátových lodí se rozhodl ze stejného materiálu zhotovit lyžařské boty. Cesta k anatomicky ideálnímu výrobku nebyla snadná. Finální podobě předcházely dvě verze zkušební.

Původně zelené boty, jejichž barevný design byl několikrát změněn, vždy budily značnou pozornost ostatních lyžařů. Zejména se jimi můj otec proslavil v prostředí lyžařských instruktorů. Někteří jej poznávali nikoli podle tváře, ale na základě jeho nezaměnitelných bot. Ještě v roce 1998, tedy 20 let od svého vzniku, byly využívány ke svému účelu a dodnes jsou plně funkční. Tyto boty mám spojené s příjemnými chvílemi strávenými s rodinou na českých horách.

Popiska předmětu: Ručně vyrobené lyžařské boty

Modlitební knížka mojí prababičky

Anita Šťastová

Jedná se o knihu obsahující modlitby a duchovní zpěvy, která byla vytištěna roku 1910 v Brně. Vybrala jsem si tuto knihu proto, že se jedná o nejstarší věc v našem domě, která je dědičného rázu. Pro naši rodinu je cenná hlavně po historické stránce. Knihu dostala moje prababička od své maminky v deseti letech na památku na svaté biřmování, které se konalo 2. 5. 1915. Poté knihu zdělila moje babička, která s ní také chodívala do kostela. Momentálně se tato modlitební kniha nachází v naší knihovně. Kdybych knihu zapůjčila na výstavu do muzea, byla by pojmenována popiskem: „Modlitební kniha z roku 1910“.

Na památku.

Obrázek milý,
Komu mám tě dát?
Na to srdce svého
musím já se ptát.
Srdce odpovídá,
abych ho dal Tobě.
že jen ty dvě srdce
náležejí sobě.

Na památku od
sr. Bejmování dne
& května 1915.

Cesta k věčné spáse.

Modlitby a duchovní zpěvy
pro brněnskou diecesi.

Menší výtaž obecný,

který k vyzvání nejd. bisk. konsistoře v Brně
z většího svého díla téhož jména upravil

Karel Eichler,
konsistorní rada, býv. professor bohosloví.

V Brně 1910.

Tiskem a nákladem benediktinské knihtiskárny.

dekorační talířek LA MERVEILLEUSE

Veronika Štěrbová

Tento talířek je vyroben z porcelánu a údajně by měl být zdoben 24 karátovým zlatem. Původně ho prodával The Franklin Mint, takže se dá soudit, že byl vyroben v USA. Vyráběn byl v limitované sběratelské sérii art deco talířků, kde každý má své vlastní jméno, ten můj se nazývá „La Merveilleuse“.

Zvolila jsem si ho hlavně proto, že mi vždy, když se na něj podívám, připomene můj čas strávený v Anglii, kde jsem bydlela přes půl roku a bylo to mé velmi šťastné a spokojené období. Předmět sice není důležitý pro mou rodinu, ale pro mě ano. Pokaždé, když se na něj podívám, vzpomenu si, jak jsme cestovali po Anglii a skoro každou neděli vyjízděli na car boots (takové jakoby vetešnictví), strávili tam celé dopoledně přehrabováním věcí, kterých se lidé chtěli zbavit. Občas se tam daly nakoupit velmi zajímavé kousky a tento talířek rozhodně není mým jediným úlovkem. Talířek se prodával v celé sérii, ale sekundu přede mnou je vykoupil jeden pán, já jsem před ním dokázala ubránit pouze tento jeden... V mém pokoji je zatím schovaný ve skříni, ale jednou se přestěhuje na čestné místo a třeba se stane předmětem, který se bude předávat z generace na generaci.

Dekorační talířek zakoupený a dovezený z Anglie z car bootsu v Cheddaru

Věšáková stěna/Věšák

Aneta Valentová

Tento dřevotřískový věšák moji rodiče před 20 lety pořídili (v brněnské prodejně s nábytkem) původně s kovovými háčky, které se jim však nelíbily. Proto oslovili mého dědu, který je myslivec a vlastní velké množství paroží, kopýtek a podobně.

Jelikož děda v té době ulovit daňka, dal tátovi (jeho synovi) daňčí kopýtka. Kladl mu na srdce, ať tyto nové „háčky“ připevní na věšák precizně. Táta tedy na „dřevotřískovou stěnu“ věšáku kopýtka nalepil tak, že „drží“ dodnes. V našem prvním bytě jsme tento věšák měli pověšený přes kůži kance divokého (také od dědy) umístěné na stěně a nad tím visely dva okrasné lovecké nože. V našem novém bytě (1994) již kančí kůže není, tudíž věšák visí přes bílou zeď a má na jeho vrchní straně nově umístěnou polici (na rukavice, čepice apod.).

Ve starém i novém bytě je věšák umístěn na stěně ve vstupní předsíni.

Okolo tohoto předmětu se moje rodina (táta, máma, sestra a já) pohybujeme téměř každý den.

Mám tento předmět spojený s loučením, návraty, očekávanými příchody a celkově s mojí rodinou a naším bytem. Návštěvy u nás často tento předmět obdivují.

Pomyslný popis: *Věšák s daňčími kopýtky*: dřevotříska, daňčí kopýtka, „rozměry v cm doplním“, 1992 (autor: Petr Valent)

